

elskværdig Haandsrækning fra den højtærede Minister, og noget lignende sker Gang paa Gang, naar den højtærede Minister taler. Det er sket i Barløse, hvor „Fyens Tidende“, som jo ikke paa langt nær kan beskyldes for at være saaledes som „Nationaltidende“, refererer Talen saaledes: „Regeringen vil søge at skaffe Arbejder, men ikke anerkende, at de arbejdsløse kommer med deres bestemte Tariffer om Arbejdsløse og Arbejdstid og forlanger dem respekteret.“ Nej, de arbejdsløse skal værsgod finde sig i, hvad Herren bestemmer, hvad enten det nu er ved Statsarbejde eller privat Arbejde. Og saa er der en anden Tendens i den højtærede Landbrugsministers Tale, en Tendens, der ikke savner Forbillede. Den findes i Talen her paa Rigsdagen, Spalte 1694, hvor den højtærede Landbrugsminister taler om dem, der vildleder Arbejderne — det er saadan en som mig. Den findes i Barløse-Talen, hvor det hedder: „Saa er der Arbejderne tilbage, de er i Spændetroje, som Bønderne var det i Stavnsbaandets Dage; de er vildført af Socialdemokraterne. Tænk, hvis man indenfor Landbruget organiserede sig med lignende Aftaler. Der er ingen Grund til, at der i dette Land skal være Arbejdsløshed, men saa længe man paa kunstig Maade . .

Formanden: Jeg anmoder det ærede Medlem om ikke at fortsætte med Oplæsningen af disse gamle Avisartikler.

Staining: Dette er vistnok det sidste Citat, jeg har. Men hvorfor maa jeg ikke gøre det, efter at andre Talere har gjort det i saa stor Udstrækning? Det var ønskeligt at faa en Forklaring derpaa.

Formanden: Der er ingen, der har gjort det i den Udstrækning som det ærede Medlem.

Staining: Det tror jeg ikke er fuldkommen rigtigt, men jeg bøjer mig selvfølgelig, og da dette er det sidste, Citat jeg har, har jeg saa meget lettere ved det.

Denne Tale om Socialdemokratiet som dem, der lægger Arbejderne i Spændetroje, som vildføre dem o. s. v. — den højtærede Landbrugsministers Tale endte med den gamle, forslidte Frase om Socialdemokratiets Tvangsledelse —, er den Slags Talemaader, som ikke kan undgaa at vække en Forestilling hos Arbejderne om, at den højtærede Landbrugsminister ikke ser med nogen synderlig Kærlighed paa Arbejderne og paa deres Bestræbelser for at komme opad. Jeg forstaar meget godt den agrariske In-

teresse i at faa Arbejderne ud af Organisationerne, ud af alle Aftaler, ud af alle Tariffer. Det er klart, at en saadan Tilbagevenden til 60ernes, 70ernes og 80ernes Arbejdsforhold vil give Penge i Lommen, det vil give Plads for Løntryk, for Vilkaarlighed, for Øjentjeneri, for Forfølgelser af forskellig Art ganske som i Fortiden. Men ærligt er det ikke overfor Arbejderne saaledes at søge alle Organisationer og Aftaler opløst for deres Vedkommende, naar man selv hævder Organisation og Disciplin, og det gør Landbruget i høj Grad. Den højtærede Formand har jo nu forbudt mig at læse op af Aviser. Dette er ikke Aviser, det er Vedtægter, jeg har fra forskellige Selskaber, og jeg skal ogsaa af Hensyn til Formandens Følelser lade være med at læse dem, men dog tillade mig at nævne, at i disse Andelsselskaber og kooperative Selskaber af forskellig Art, som Landmændene driver, er man ikke ukendt med Aftaler og stærke Baand og Tvangsledelse, og hvad det nu ellers hedder i den højtærede Landbrugsministers Mund, naar det drejer sig om Arbejderne, og naar det drejer sig om de saakaldte Førere for Arbejderne. F. Eks. er i det jydsk Andelsselskab, der indkøber Foderstoffer, Andelshaverne „forpligtede“, hedder det i Vedtægterne, forpligtede til i 5 Aar at tage deres Forbrug gennem Selskabet, og dersom de køber deres Varer noget andet Sted end gennem Selskabet, ikendes de Bøder paa 2 Kr. pr. 100 Pund Foderstoffer, de har købt andetsteds. Det er vel sagtens ikke Tvang, det er Frihed, naturligvis, de har selv vedtaget det, det er jeg ganske paa det rene med. Jeg angriber ikke disse Selskaber, fordi de har disse Vedtægter, men Fagforeningernes Medlemmer vedtager ogsaa selv deres Love. Jeg tænker paa et Andelssvineslagteri, i hvis Vedtægter det bestemmes, at Tegningsperioden for Andelshaverne er 7 Aar, i 7 Aar forskriver de sig til udelukkende at levere deres Svin til det paagældende Svineslagteri; kun hvis de flytter udenfor de Sogne, hvori Slagteriet har sin Virksomhed, maa de blive løst fra deres Pligter i saa Henseende. Og der er Bødebestemmelser: 10 Kr. for hvert Svin, der gaar udenom Slagteriet, og i Gentagelsestilfælde en stadig Fordobling af Bøden. Det er selvfølgelig ikke Tvang. Det er noget, Medlemmerne i Andelsselskaberne frivilligt paalægger sig. Naar noget lignende gælder i Fagforeningerne, er det Tvang, ikke sandt? Jeg ser Vedtægter for Andelsmejerier, som bestemmer, ikke blot at Mælken skal leveres